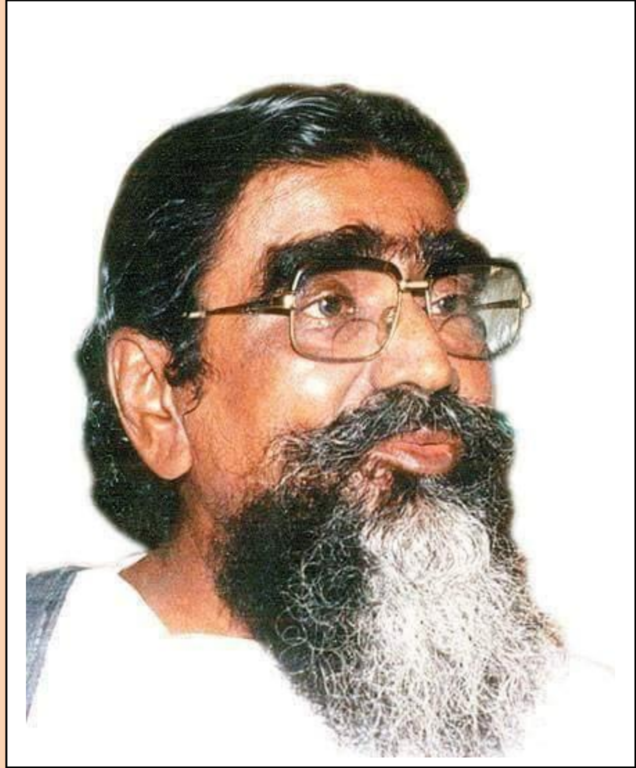
குறள்நெறி

மின்னிதழ்:32 சித்திரை-3 -தி.பி.2053 ஏப்பிரல்-16- பொ.ஆ.2022

நிறுவுநர்: செந்தமிழ்மாமணி சி.இலக்குவனார்

பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார்

பொறுப்பாசிரியர் -மறைமலை இலக்குவனார் -

இணையாசிரியர் -முனைவர் தமிழியலன்

இலவச இணைய இதழ் -விற்பனைக்கு அல் ல

கடவுள் வாழ்த்து -பெருஞ்சித்திரனார் விளக்கம் :

தென்மொழி ஆசிரியரும் உலகத் தமிழ்க்கழக நிறுவனருமாகிய பாவலர் பெருஞ்சித்திரனார் இயற்றிய “திருக்குறள் மெய்ப்பொருளுரை ” ஆய்வுத்திறனால் தனித்தன்மை பெற்றிலங்குவது .பாவலரேறு அவர்களின் சங்கநூற்புலமையும் தமிழ் இலக்கியப் பயிற்சியும் புலப்படுத்தும் பெற்றியது .தேய்ந்த பாதையிற் செல்லும் செக்குமாடுகள் எழுதும் உரையைக் கண்டு மனம் சலிப்போர் இவ்வுரையை உவகையுடன் கற்பார் என்பது திண்ணம் .பானைச்சோற்றுக்கு ஒருசோறு பதமாக கடவுள்வாழ்த்து எனும் திருக்குறள் அதிகாரத் தலைப்புக்கு அவர் வழங்கிய உரையை இங்கு வெளியிட்டுள்ளோம் .

இறைமை உணர்வு தேவை :
செயற்கைக்கும் இயற்கைக்கும் அடிப்படையான மூல அறக்கூறை நினைந்து , உணர்வொன்றிப் போற்றுதலாகும் இது.
அறமுதல் - இயங்கியலின் மூல மெய்ப்பொருள்.
அதாவது மூல உண்மை. ......
உலக அறவியலும் இயங்கியலும் வாழ்வியலும் வகுத்துச் சொல்லப் புகுந்தவர் , முதற்கண் , இவ்வுலக உயிர்களும் , அவற்றுக் கிருப்பிடனாய இவ்வுலகமும் , அதுவும் பிறவும் இயங்குறும் இப்புடவியும் ” அது போற் _ பலவும் நின்று. இயங்குவதற்கு அடிப்படையாய் நிற்கும் அறமுதலாகிய இறைமைப் பேராற்றலும் , அதற்கும் நம் வாழ்வியலுக்கும் உள்ள தொடர்பும் , அத்தொடர்பால் விளைதரும் நன்மைகளும் கூறுவான் வேண்டி , அவ்வற முதலாம் இறைமையுணர்வுத் தேவையை இவ்வதிகாரத் தின்கண் கூறப் புகுந்தார்.
[1 அறவியல் - Science of Ethics or Virtue, The reality of Natural existece -. அறவுண ர்வின் இயல்பாந் தன்மைகள் , இயற்கையின் ஒழுங்கியல்.
2. இயங்கியல் - பூதவியலும் (Physics), 'வேதியலும் (Chemistry) இணைந்து , பொருளாகவும் (Matter), ஆற்றலாகவும் (Energy), இயற்கையாய் அமைந்து , தானியங்கு நிலை. (Naturalism, spontaneousness).
3. புடவி - பிரபஞ்சம் (Universe)]
அதிகாரப் பெயர் மாற்றம் - அறமுதல் உணர்தல்:

பிற உரையாசிரியர்கள் கொண்ட பாடங்களில் இவ்வதிகாரப் பெயர் “கடவுள் வாழ்த்து ' முதலிய வேறு பெயர்களில் உள. கடவுள் என்னும் பெயர்க் குறிப்பு இவ்வதிகாரத்து

மட்டுமன்றி , நூலுள் வேறு எங்குமே வராமையானும் , இறைவன் வேறு , கடவுள் வேறு , தெய்வம் வேறு ஆகலானும் , இறைவன் என்று இவ்வதிகாரத்துள் வந்த (5,10] ஈரிடங்களிலும்கூட , அறமுதலையே உணர்த்தியுள்ளார் ஆகலானும் , இவ்வதிகாரப் பெயர் அறமுதல் உணர்தல் - (அஃதாவது அறத்தின் முதலாக நின்றியங்கும் மூலமெய்ப் பொருளாகிய இறைமையை உணர்தல்) என மாற்றப்பெற்றது. “வாழ்த்து" எனும் சொல்லும் , பொருளும் பொருத்தம். இன்மையாலும் அச்சொல்லும் தவிர்க்கப்பெற்றதென்க.

இறைவன் , கடவுள் , தெய்வம்:

இறைமை அல்லது இறைவன்: தோற்றம். கொண்ட அனைத்துக்கும் மூலமாய் , முதலாய் நிற்கும் முதற்பொருள் அல்லது மூல ஆற்றல் தனித்து நிற்கும் நிலை.
கடவுள்: அம்மூலப்பொருள் உயிர்களுடன் கலந்து நிற்கும் நிலை. இறக்க(அவதார) நிலையும் அது.
தெய்வம்: உயிர்களுள் மேம்பாடுற்றுச் சிறந்த மீமிசை மாந்த உயிர்கள் , உலகத்து வாழ்ந்து மறைந்து , மீண்டும் உடற்பிறவியற்று உயிரொளியாய் இயங்கும் நிலை.
இம்மூன்று நிலைகளும் தொடக்கத்தே வேறு வேறு காலங்களில். கருத்துப் படிநிலையும் , சொற் படிநிலையுமாகிய வளர்ச்சி பெற்றுப் பல்வேறு உணர்வு நிலைகளை. உணர்த்தி , இக்கால் ஒன்றெனவும் மிகைப்படவும் மயங்கி வழங்குகின்றன. தெள்ளிதின் உணர்வதற்காக இங்கு “வேறு பிரித்துச் சொல்லப்பெறுகிறது. இவற்றின் தோற்ற விரிவு விளக்க வரலாறெல்லாம் இதன் 'நிறைவுரையில். கூறப்பெறும்.

இந்நூலைப் பொறுத்த அளவில் , கடவுள். என்னும் சொல் கையாளப்பெறவில்லை.ஆனால் திருவள்ளுவர் காலத்திற்கு முன்பிருந்தும் , அவர் காலத்தும் அவர்க்குப். பின்னும் இச்சொல் நெடுகலும் வழங்கப் பெற்றுள்ளது. இச்சொல்லை அவர் ஏன் தவிர்த்தார் என்பது. புலப்படவில்லை. அவர் காலத்தில் ஆரியச் சார்பான கடவுள் இறக்க(அவதாற) நிலைக் கதைகளும் தமிழகத்துள் வழங்கியுள்ளமை அறியப்பெறுகிறது. அவற்றை அவர் அறிந்திருக்கவே முடியும். அனால் , ஏனோ அவற்றாலெல்லாம் அவர் கவரப்படவில்லை என்றே தெரிகிறது. அவர் இந்நூலுள் கடவுள் என்னும் சொல் தவிர , இறை - இறைவன் , தெய்வம் என்னும் மற்றிரண்டு சொற்களையும் பயன்படுத்தியுள்ளார். “இறை” என்னும் சொல் , ஏழு இடங்களில் (388, 547, 547, 264, 783, 847, 1152] வருகின்றது. இவற்றுள் , ஒரே ஓர் இடத்தில் (888) மட்டுந்தான் அது இறைவனைக் குறிக்கிறது. மற்ற இரண்டு இடங்களில் (547, 564] அரசனையும் , ஓர் இடத்தில் (541) அரசு அல்லது நடுநிலையையும் , ஓர். இடத்தில் (783) இறைப்பொருளையும் , ஓர் இடத்தில் (8427) வருத்தத்தையும் , மற்று ஒர் இடத்தில் (1157). மணிக்கட்டையும் குறிக்கின்றது. அதேபோல் , இறைவன் என்னும் சொல் ஐந்து இடங்களில் (5, 10, 690, 734, 779)

வருகிறது. இவற்றுள் இரண்டு இடங்களில் (5, 10) மட்டும் இறைவனைக் குறிக்கிறது. மீதி மூன்று இடங்களிலும் (690, 733, 779) அரசனையே குறிக்கின்றது. இனி , தெய்வம் என்னும் சொல் ஆறு இடங்களில் (43, 50, 55) 619, 702, 1023) வருகிறது. அவ்வாறு இடங்களிலும் அது தெய்வத்தையேதான் குறிக்கிறது. இம்மூன்று சொற்களின் பயன்படுத்தங்களையும் வைத்துப் பார்க்கும் பொழுது , திருவள்ளுவர். அனைத்து நிலைகளின் மூல முதற்பொருளாகிய 'இறைமை' அஃதாவது 'இறைவனை'யும் , மாந்த நிலையினின்று மேம்பட்டு உயர்ந்த 'தெய்வ' நிலையினையும் ஓப்புகிறார். கடவுள் நிலையை அவர் கருதவில்லை , அல்லது ஏற்கவில்லை என்றே. தெரிகிறது.

[பெருஞ்சித்திரனார்- திருக்குறள் மெய்ப்பொருளுரை உரைச் சுருக்கம் -
இரண்டாம் பகுதி-குறட்பாக்கள் 1 முதல் 100 வரை
வெளியீடு: தென்மொழி பதிப்பகம் ,பாவலரேறு தமிழ்க்களம் ,
1, வடக்குப்பட்டுச் சாலை , - மேடவாக்கம் , சென்னை - 601. 302.
திருக்குறள் -பாயிரவியல் - அ- 1.1. அறமுதல் உணர்தல்- 1. அதிகார முன்னுரை:]

பாவலரேறு வாழ்க்கைக் குறிப்பு

பாவலரேறு எனவும், பெருஞ்சித்திரனார் எனவும் தமிழ் உணர்வாளர்களால் போற்றி மதிக்கப்படும் பெருஞ்சித்திரனார் 10-03-1933 இல் பிறந்தவர். இவர்தம் பெற்றோர் துரைசாமியார், குஞ்சம்மாள் ஆவர். இவர்களுக்குச் சொந்த ஊர் சேலம் மாவட்டம், சமுத்திரம் என்பதாகும். பெருஞ்சித்திரனாரின் இயற்பெயர் இராசமாணிக்கம் என்பதாகும். பெருஞ்சித்திரனார் தம் தந்தையார் பெயரின் முன்னொட்டை இணைத்து துரை-மாணிக்கம் எனத் தொடக்க காலத்தில் வைத்துக் கொண்டார்.

கல்வி

பெருஞ்சித்திரனாரின் தொடக்கக் கல்வி சேலத்திலும் ஆத்தூரிலும் அமைந்தது. இவருக்கு உயர்நிலைப்பள்ளியில் சேலம் நடேசனாரும், தமிழ் மறவர் பொன்னம்பலனாரும் ஆசிரியர்களாக விளங்கி தமிழறிவும் தமிழ்உணர்வும் புகட்டினர்.
பெருஞ்சித்திரனார் பள்ளியில் பயிலும் காலத்தில் தமிழ் ஈடுபாட்டுடன் கற்றவர். "குழந்தை' என்னும் பெயரில் கையெழுத்து ஏட்டைத் தொடங்கி மாணவர் பருவத்தில் நடத்தியவர். பின்பு அருணமணி என்னும் புனைபெயரில் "மலர்க்காடு' என்னும் கையெழுத்து ஏட்டினை நடத்தினார். மல்லிகை, பூக்காரி என்னும் பாவியங்களைப் பள்ளிப்பருவத்தில் இயற்றிய பெருமைக்குரியவர்.
பெருஞ்சித்திரனார் 1950இல் பள்ளிப்படிப்பை நிறைவு செய்த பின்னர், சேலம் நகராட்சிக் கல்லூரியில் பயின்றார். பாவாணர் அங்குப் பணிபுரிந்தபொழுது அவர்தம் மாணவராக

தமிழறிவு பெற்றார். இளமையில் பெருஞ்சித்திரனாருக்கு உலக ஊழியனார், காமாட்சி குமாரசாமி முதலானவர்களும் ஆசிரியர் பெருமக்களாக விளங்கினர்.
கல்லூரியில் பெருஞ்சித்திரனார் பயிலும் காலத்தில் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் பாடல்களில் மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் விளங்கினார். எனவே தாம் இயற்றிய மல்லிகை, பூக்காரி என்னும் இரு பாவியங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு பாவேந்தரைச் சந்திக்க புதுச்சேரி சென்றார். ஆனால் பாவேந்தர் அந்நூல்களைப் பார்க்க அக்காலத்தில் மறுத்துவிட்டதையும் பின்னர் ஒரு நூலைக் கொய்யாக்கனி எனும் பெயரில் அவரே அவர் தம் அச்சகத்தில் அச்சிட்டுத் தந்ததையும் பெருஞ்சித்திரனார் குறிப்பிடுவதுண்டு.
பெருஞ்சித்திரனார் கல்லூரியில் பயிலும் போது கமலம் என்னும் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். அப் பெண்ணே தாமரை அம்மையாராகத் தனித்தன்மையும் தலைமைப் பண்பும் கொண்டு பெருஞ்சித்திரனார் மறைவுக்குப் பின்பு தம் வாழ்நாளெல்லாம் அவருடைய இயக்கத்தைச் சிறப்புடன் பொறுப்பேற்று நட்த்தினார்.
தென்மொழி இதழும் எழுத்துப் பணியும்
பெருஞ்சித்திரனார் புதுவையில் அஞ்சல் துறையில் முதன்முதலில் பணியில் இணைந்தார். ஐந்து ஆண்டுகள் புதுவையில் வாழ்க்கை அமைந்தது. அக்காலத்தில் பாவேந்தருடன் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது.
1959 இல் பெருஞ்சித்திரனாருக்குப் பணிமாற்றல் கிடைத்து கடலூருக்கு மாற்றப்பட்டார். இச்சூழலில் பாவாணர் அவர்கள் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அகரமுதலித் துறையில் பணியேற்றார். பாவாணர் விருப்பப்படி தென்மொழி என்னும் இதழை1959இல் பெருஞ்சித்திரனார் தொடங்கி நடத்தினார். அரசுப் பணியில் இருந்ததால் தம் இயற்பெயரான துரை-மாணிக்கம் என்பதை விடுத்து பெருஞ்சித்திரன் என்னும் புனைபெயரில் எழுதினார். தென்மொழியின் தொடக்க ஏட்டில் சிறப்பாசிரியர் பாவாணர் எனவும் பொறுப்பாசிரியர் பெருஞ்சித்திரன் எனவும் பெயர்கள் தாங்கி இதழ் வெளியானது. தென்மொழியின் 16 இதழ்கள் வெளிவந்த சூழலில் பொருள் முட்டுப்பாட்டால் இதழ் இடையில் நின்றது. பின்பு கருத்துச் செறிவுடனும் புதுப்பொலிவுடனும் மீண்டும் வந்து கல்லூரி மாணவர்கள் தமிழாசிரியர்களால் விரும்பிப் படிக்கப்பட்டது.
தமிழ்ப்பற்றும் தமிழ் உணர்வும் கொண்டு தம் பாட்டு ஆற்றலால் இதழை நடத்திய பெருஞ்சித்திரனார் அக்காலத்தில் சுடர் விட்டு எழுந்த இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் தம் உரையாலும் பாட்டாலும் பெரும் பங்காற்றினார். இந்தி எதிர்ப்புப் போரில் இவர்தம் தென்மொழி இதழிற்குப் பெரும் பங்குண்டு. தம் இயக்கப்பணிகளுக்கு அரசுப்பணி தடையாக இருப்பதாலும் முழுநேரம் மொழிப் பணியாற்றவும் நினைத்து அரசுப்பணியை உதறினார். இவர் எழுதிய பாடல்கள் இந்தி எதிர்ப்பு உணர்வைத் தூண்டுவதாக அரசால் குற்றம் சாற்றப்பெற்றது. இவருக்கு இதனால் சிறைத் தண்டனை கிடைத்தது.வேலூர் சிறையில் அடைக்கப்பட்டார். சிறையில் இருந்தபோது ஐயை என்னும் தனித்தமிழ்ப் பாவியத்தின் முதல் தொகுதியை எழுதினார்.
பெருஞ்சித்திரனார் சிறையில் இருந்து வெளிவந்த பிறகு மாணவர்கள் படித்துப் பயன்பெறும் வண்ணம் தமிழ்ச்சிட்டு என்னும் இதழைத் தொடங்கினார். இவ்விதழில் பள்ளிகளில் படிக்கும் மாணவர்கள் விரும்பும் வண்ணம் பாட்டுகளையும் கட்டுரைகளையும் வரைந்தார். தம்மை ஒத்த பாவலர்களின் படைப்புகளையும் வெளியிட்டு ஊக்கப்படுத்தினார்.

பாவாணரின் உலகத்தமிழ்க்கழகம் தோற்றம் பெற்றபொழுது அதில் இணைந்து பணிபுரிந்தவர். அதுபோல் பாவாணர் அகரமுதலி தொகுப்பதற்குப் பொருளுதவி செய்யும் திட்டத்தைத் தொடங்கி உதவியவர்.

தென்மொழிப் பணியை முழுநேரப் பணியாக அமைத்துக்கொண்ட பிறகு 1972இல் திருச்சியில் தென்மொழி கொள்கைச் செயற்பாட்டு மாநாடு ஒன்றை நடத்தினார். 1973இல் தென்மொழி கொள்கைச் செயற்பாட்டு மாநாடு மதுரையில் நடத்த முயற்சி செய்தபோது சிறை செய்யப்பட்டார். இக்காலகட்டங்களில் தமிழ் உணர்வுடன் பாடல் வரைந்த உயர்செயல் நினைத்துப் பாவாணர் அவர்கள் "பாவலரேறு' என்னும் சிறப்புப் பெயரைச் சூட்டி மகிழ்ந்தார். தமிழகம் முழுவதும் தென்மொழி இதழ் வழியாகவும் பொது மேடைகள் வழியாகவும் தனித்தமிழ் உணர்வைப் பரப்பிய பெருஞ்சித்திரனாரின் வினைப்பாடு உலகம் முழுவதும் பரவியது. எனவே மலேசியா, சிங்கப்பூர் முதலான நாடுகளில் வாழ்ந்த தமிழ் மக்களின் அழைப்பினை ஏற்று 1974இல் சிங்கை மலையகச் செந்தமிழ்ச் செலவை மேற்கொண்டார். இச்சுற்றுச்செலவிற்குப் பின் கடலூரில் இருந்து தென்மொழி அலுவலகம் சென்னைக்கு மாறியது.

திரு. செ. பன்னீர்ச்செல்வம் அவர்கள் தென்மொழி வளர்ச்சியிலும் பெருஞ்சித்திரனாரின் குடும்ப வளர்ச்சியிலும் பெரும் துணையாக நின்றார். அதுபோல் பெருஞ்சித்திரனாரின் இதழ் வெளியீட்டுப் பணிகளில் தொடக்க காலங்களில் ம.இலெனின் தங்கப்பா, மு. தமிழ்க்குடிமகன் (சாத்தையா),பாளை. எழிலேந்தி முதலான அறிஞர் பெருமக்கள் துணையாக இருந்தனர். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் தென்மொழி ஏட்டின் வளர்ச்சியில் பெருந்துணையாக இருந்தனர்.

இந்தியாவில் நெருக்கடி நிலை நடைமுறைக்கு வந்தபோது பெருஞ்சித்திரனார் சிறைப்பட்டார். அப்போது ஐயை நூலின் இரண்டாம் பகுதியை எழுதி முடித்தார். பெருஞ்சித்திரனார் பன்னெடுங்காலமாக எழுதிக் குவித்திருந்த தமிழ் உணர்வுப் பாடல்கள் முதற்கட்டமாக முறையாகத் தொகுக்கப்பட்டு கனிச்சாறு என்னும் பெயரில் மூன்று தொகுதிகளாக (1979) வெளிவந்தன.

பெருஞ்சித்திரனார் தம் இதழ்களில் எழுதியதோடு அமையாமல் பகுத்தறிவு, தென்றல், முல்லை, வானம்பாடி தமிழ்நாடு, செந்தமிழ்ச் செல்வி, விடுதலை, உரிமை முழக்கம், தேனமுதம், சனநாயகம், குயில் முதலிய இதழ்களில் எழுதியவர்.

பெருஞ்சித்திரனாரின் பாட்டுத்திறமை முழுவதையும் காட்டுவனவாகவும், கொள்கை உணர்வினை வெளிப்படுத்துவனவாகவும் விளங்குவன இவர்தம் கனிச்சாறு நூலாகும். இந்நூலின் மூன்று தொகுதிகளுள்ளும் 1. தமிழ், 2. இந்தி எதிர்ப்பும் இன எழுச்சியும், 3. நாட்டுரிமை, 4. பொதுமை உணர்வு, 5. இளைய தலைமுறை, 6. காதல், 7. இயற்கை, 8. இறைமை, 9. பொது என்ற அமைப்பில் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தமிழ்மொழியின் சிறப்பினையும் தமிழுக்கும் தமக்கும் உள்ள தொடர்பினையும் பெருஞ்சித்திரனார் சீரிய யாப்பமைப்பில் பாடியுள்ளார்.

"என்மொழி, என்னினம், என்நாடு நலிகையில்
எதனையும் பெரிதென எண்ண மாட்டேன் - வேறு
எவரையும் புகழ்ந்துரை சொல்ல மாட்டேன்! - வரும்

புன்மொழி, பழியுரை, துன்பங்கள் யாவையும்
பொருட்டென மதித்துளம் கொள்ள மாட்டேன்! - இந்த(ப்)
பூட்கையில் ஓரடி தள்ள மாட்டேன்!

என்று தமிழ்மொழியின் வளர்ச்சியைவிட, தனக்கெனத் தனியான ஒரு வளர்ச்சி இல்லை என்று பாடியவர் பெருஞ்சித்திரனார்.

1981இல் பாவாணர் இயற்கை எய்திய நிகழ்வு பெருஞ்சித்திரனாருக்கு மிகப்பெரிய இழப்பாக அமைந்தது. மொழிப்பற்றும் இனஉணர்வும் ஊட்டி வளர்த்த தம் ஆசிரிய பெருமகனாரின் மறைவு குறித்துப் பெருஞ்சித்திரனார் எழுதிய கட்டுரை கண்ணீர் வரச் செய்யும் தரத்ததாகும். பெருஞ்சித்திரனார் 1981இல் உலகத் தமிழின முன்னேற்றக் கழகம் என்னும் அமைப்பை நிறுவி தமிழகம் முழுவதும் இயக்கம் கட்டி எழுப்பினார். அதன் அடுத்த முயற்சியாக 1982இல் தமிழ் நிலம் என்னும் ஏட்டைத் தொடங்கி நடத்தினார்.

1983-84ஆம் ஆண்டில் மேற்கு உலக நாடுகளில் இவர்தம் சுற்றுச் செலவு அமைந்தது.

1985இல் மலேசியாவிற்கு இரண்டாவது முறையாகப் பயணம் செய்தார்.

1988இல் செயலும் செயல்திறனும் என்னும் நூல் வெளிவந்தது. மொழி, இனம், நாட்டு உணர்வுடன் பாடல்கள் புனைந்து, இதழ்கள் நடத்தி, மேடைதோறும் தமிழ் முழக்கம் செய்து, இயக்கம் கட்டமைத்து உண்மையாகத் தமிழுக்கு வாழ்ந்த பெருஞ்சித்திரனார் 11.06.1995இல் இயற்கை எய்தினார்.

சென்னை மேடவாக்கத்தில் "பாவலரேறு தமிழ்க்களம்' என்னும் நினைவகம் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

பெருஞ்சித்திரனாரின் அரசியல்:

பெருஞ்சித்திரனார் தன் மொழிவழி முன்னோடி இயக்கமான தனித்தமிழ் இயக்கத்தவர்களிடமிருந்து தீவிரமாக வேறுபடும், முரண்படும் புள்ளி அவரின் அரசியலாகும். தமிழ்நாடு இந்திய அரச கட்டமைப்பிலிருந்து விடுபட்டு தனித்தமிழ்நாடு என்பதாக தனித்தேசமாக உருவாகவேண்டும் என்பது பெருஞ்சித்திரனாரின் அரசியல் நிலைப்பாடாகும். அவர் தமது தென்மொழி இதழின் முதல் இதழிலிருந்து இதனை வலியுறுத்திவந்தார்.

பெருஞ்சித்திரனாரின் குடும்பம்:

பெருஞ்சித்திரனார் அவர்களின் குடும்பம் தமிழின வரலாற்றில் தவிர்க்க முடியாத குடும்பமாக திகழ்கிறது. முதுபெரும்புலவர்.இறைக்குருவனார், தமிழ்மொழியின் தொன்மையை ஆய்ந்து உலகுக்குணர்த்திய சொல்லாய்வறிஞர்.ப.அருளியார், தமிழ்வழிப்பள்ளியை முதன்முதலில் உருவாக்கிய திருவாட்டி.இறை.பொற்கொடி, பகுத்தறிவுக் குமுகாயம் ஆக்கம் செய்யும் பெண்ணியப்போராளி தழல்.தேன்மொழி, பேராசிரியர்.மா.பூங்குன்றன், முனைவர்.கி.குணத்தொகையன், அறிஞர்.ஆறிறைவன், தமிழ்த்தேசியப்போராளி மா.பொழிலன், வழக்கறிஞர்.அங்கயற்கண்ணி, வரலாற்றறிஞர் தெள்ளியன் உள்ளிட்ட குடும்பமே இனத்தையும் மொழியையும் வழிநடத்துகின்றது. தென்மொழி, தழல், தமிழ்நிலம், மாணவர்களம் என்ற இதழ்களும் பல்வேறு இயக்கங்கள், கல்வி அறக்கட்டளைகளும் இக்குடும்பத்தால் நடத்தப்படுகின்றன.

நூல்கள்:

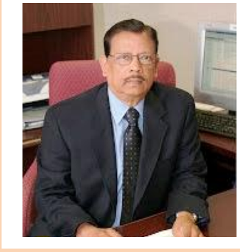
1. அறுபருவத் திருக்கூத்து
2. ஆரியப் பார்ப்பனரின் அளவிறந்த கொட்டங்கள்
3. இட்ட சாவம் முட்டியது
4. இனம் ஒன்றுபட வேண்டும் என்பது எதற்கு?
5. இலக்கியத் துறையில் தமிழ்வளர்ச்சிக்குரிய ஆக்கப் பணிகள்
6. இளமை உணர்வுகள்
7. இளமை விடியல்
8. உலகியல் நூறு
9. எண் சுவை எண்பது
10. ஐயை (பாவியம்)
11. ஓ! ஓ! தமிழர்களே
12. கற்பனை ஊற்றுக் கட்டுரைகள்
13. கழுதை அழுத கதை
14. கனிச்சாறு (எட்டு பாடற்தொகுதிகள்)
15. கொய்யாக் கனி (பாவியம்)
16. சாதித் தீமைகளும் அதை ஒழிக்கும் திட்டமும்
17. சாதி ஒழிப்பு
18. செயலும் செயல்திறனும்
19. தனித்தமிழ் இயக்கத்தின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்
20. தன்னுணர்வு
21. தமிழீழம்
22. திருக்குறள் மெய்ப்பொருளுரை பகுதி-1
23. திருக்குறள் மெய்ப்பொருளுரை பகுதி-2
24. திருக்குறள் மெய்ப்பொருளுரை பகுதி-3
25. திருக்குறள் மெய்ப்பொருளுரை பகுதி-4
26. நமக்குள் நாம்....
27. நூறாசிரியம்
28. நெருப்பாற்றில் எதிர் நீச்சல்
29. பள்ளிப் பறவைகள்
30. பாச்சோறு (குழந்தைப்பாடல்கள்)
31. பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் பாடல்கள்-1
32. பாவலரேறு பெருஞ்சித்திரனார் பாடல்கள்-2
33. பாவியக் கொத்து (இரண்டு தொகுதி)

34. பாவேந்தர் பாரதிதாசன்
35. பெரியார்
36. அருளி
37. மகபுகுவஞ்சி
38. மொழி ஞாயிறு பாவாணர்
39. வாழ்வியல் முப்பது
40. வேண்டும் விடுதலை

நன்றி: தமிழ் விக்கிபீடியா

வாய்மையின் நல்ல பிற இல்லை

-"திருக்குறளார்" முனைவர் இர. பிரபாகரன்

முன்னுரை

அமெரிக்காவில் உள்ள யு. ஸ். நியூஸ் & வேள்டு ரிபோர்ட் (U.S. News & World Report) என்ற நாளிதழில், 2012 – ஆம் ஆண்டு ஏஞ்சலா ஹாப்ட் (Angela Haupt) என்ற பெண்மணி எழுதிய கட்டுரையில், அமெரிக்காவில் உள்ளவர்கள் சராசரியாக ஒருவாரத்திற்கு பதினொருமுறை பொய் சொல்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார். அந்தக் கட்டுரையில், நாட்ர டேம் (Notre Dame) பல்கலைக்கழகத்தில் உளவியல் (Psychology) பேராசிரியராகப் பணியாற்றும் அனிதா கெல்லி (Anita Kelly) என்பவர் நடத்திய பரிசோதனையில், பொய் பேசுபவர்களின் உடல்நலமும் மனநலமும் பாதிக்கப்படுவதாகவும், பொய்பேசாதவர்களின் உடல்நலத்திலும் மனநலத்திலும் முன்னேற்றம் இருப்பதாகவும் கண்டறிந்ததாகக் கூறுகிறார். பொய் பேசுபவர்களின் இதயத் துடிப்பின் வேகம் (Heart Rate), இரத்த அழுத்தம் (Blood Pressure), மன அழுத்தம் (Depression) ஆகியவை அதிகரிப்பதாகவும், மன அழுத்தம் அதிகரிப்பதால் நோய்களைத் தடுக்கும் ஆற்றல் (Immunity) படைத்த இரத்தத்தில் உள்ள வெள்ளை அணுக்களின் (White Blood Cells) எண்ணிக்கை குறைவதாகவும், தலைவலி, மலட்டுத் தன்மை (Infertility) போன்றவை தோன்றுவதற்கான வாய்ப்பு அதிகரிப்பதாகவும் மற்ற அறிஞர்கள் கூறுவதாகத் தன்னுடைய கட்டுரையில் ஏஞ்சலா ஹாப்ட் குறிப்பிடுகிறார். அமெரிக்காவில் உள்ளவர்கள் பொய்சொல்வதில் தனித்திறமை உடையவர்கள் என்றோ, தனித்திறமையற்றவர்கள் என்றோ கூறுவதற்குச் சான்றுகள் எதுவும் இல்லாததால், இந்தக் கணிப்பு பொதுவாக உலகில் உள்ள மற்ற நாட்டவர்களுக்கும் பொருந்தும்.

"உண்மை என்றால் என்ன?" என்றும், "மக்கள் ஏன் பொய் சொல்கிறார்கள்?" என்றும் நெடுங்காலமாகவே பலரும் ஆராய்ச்சி செய்துவருகிறார்கள். இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்குமுன் கிரேக்கத்தில் வாழ்ந்த சாக்ரடீஸ், பிளேட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் போன்ற மெய்யியல் அறிஞர்கள் (philosophers) உண்மையைப் பற்றி பல அரிய கருத்துகளைக் கூறியிருக்கிறார்கள். ஆனால், அவர்கள் கூறும் கருத்துகள் புரிந்துகொள்வதற்கு எளிமையானவையாகவும் தெளிவானவையாகவும் இல்லை. உண்மைக்கு இலக்கணமாகக்

காந்தியடிகள் வாழ்ந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. சத்தியத்தின் (உண்மையின்) அடிப்படையில்தான் அவர் இந்திய விடுதலைப் போராட்டத்தை நடத்தி வெற்றிபெற்றதாகவும் கூறப்படுகிறது. காந்தியடிகள் முதலில் கடவுள்தான் உண்மை என்றார். பின்னர், அதை மாற்றி, உண்மைதான் கடவுள் என்றார். கடவுள் என்றால் என்ன என்று மனிதர்கள் நீண்டகாலமாக ஆராய்ச்சி செய்தும், இன்னும் தெளிவான முடிவுக்கு வரமுடியவில்லை. கடவுளைப் பற்றியே தெளிவாகத் தெரியாமல் இருக்கும்பொழுது கடவுள்தான் உண்மை என்றோ, உண்மைதான் கடவுள் என்றோ கூறுவது குழப்பத்தைத்தான் உண்டாக்குகிறது. தமிழிலும் உண்மை, மெய், பொய், பொய்யாமை, வாய்மை போன்ற சொற்களுக்குப் பலரும் பல்வேறு விளக்கங்கள் அளிக்கின்றனர். இந்தச் சொற்களைப் பற்றி வள்ளுவர் கூறும் கருத்துகளை ஆராய்வதுதான் இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கம்.

உண்மை, மெய், பொய், பொய்யாமை, வாய்மை

"உண்மை" என்ற சொல்லுக்கு "உள்ளது" என்று பொருள். ஒருவன் உண்மை பேசுகிறான் என்றால், "அவன் உள்ளதை உள்ளவாறு சொல்கிறான்" என்று பொருள். "உண்மை" என்ற சொல்லை "உள்ளது" என்ற பொருளிலும், "மெய்" என்ற சொல்லை "உடல்" அல்லது "உண்மை" என்ற பொருளிலும் வள்ளுவர் பயன்படுத்துகிறார். "பொய்" என்ற சொல்லை "உண்மைக்குப் புறம்பானது" என்ற பொருளிலும், "பொய்யாமை" என்ற சொல்லை, "பொய் கூறாமல் இருப்பது" என்ற பொருளிலும், வள்ளுவர் பயன்படுத்துகிறார். "வாய்மை" என்ற சொல்லுக்கு, "உண்மை" என்பதுதான் அகராதி கூறும் பொருள். ஆனால், வள்ளுவர், "வாய்மை" என்ற சொல்லுக்கு ஒரு புதுவிளக்கம் அளிக்கிறார். அவர் கருத்துப்படி, "எவருக்கும் எந்தத் தீமையும் விளைவிக்காத உண்மைதான் வாய்மை". சில சமயங்களில், உள்ளதை உள்ளவாறு கூறுவது பிறர் மனத்தைப் புண்படுத்தலாம்; அவர்களுக்கு வேறுவகைகளில் துன்பங்களையும் தரலாம். ஆகவே, ஒருவன் உண்மை பேசும்பொழுது, அவனுடைய பேச்சால், எவருக்கும் எந்தத் தீமையும் வராமல் இருக்குமானால் அதுவே வாய்மையாகும்.

வாய்மை எனப்படுவது யாதெனின் யாதொன்றும்
தீமை இலாத சொலல். (குறள் – 291)

உதாரணமாக, ஒருசிறுவனுடைய தாய், கோபத்தில், அவனுடைய தந்தையைப் பற்றி அவனிடம் ஒரு செய்தியைச் சொன்னால், அவன் தான் கேட்ட செய்தியைக் கேட்டவாறே தன் தந்தையிடம் உரைப்பதால், தந்தை மன வருத்தம் அடைவதோடு மட்டுமல்லாமல், அவனுடைய தாய்க்கும் தந்தைக்கும் இடையே மேலும் சச்சரவு அதிகரிக்கலாம். அவன் கூறியது உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால், அது வாய்மை அன்று. எவருக்கும் எந்தத் தீமையும் தராத உண்மைதான் வாய்மை. இதே கருத்தை, சமண மதத்தின் தலைவர்களுள் மிகச் சிறந்தவராகக் கருதப்படும் மகாவீரரும் கூறியிருப்பதாக, தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் குறிப்பிடுகிறார்.

புரைதீர்ந்த நன்மை பயக்குமானால் பொய்மையும் வாய்மைதான்
சில சமயங்களில் பொய்யும் வாய்மையைப் போன்றதாக இருக்கும் என்று வள்ளுவர் கூறுகிறார். ஒரு பொய் கூறுவதினால், குற்றமற்ற (புரைதீர்ந்த) நன்மை பிறக்குமானால், அந்தப் பொய்யும் வாய்மையைப் போன்றதுதான் என்பது வள்ளுவரின் கருத்து.

பொய்மையும் வாய்மை யிடத்த புரைதீர்ந்த
நன்மை பயக்கும் எனின். (குறள் – 292)

உதாரணமாக, ஒருவனுடைய மனைவி, தான் மிகவும் விரும்பி வாங்கிய புதுப்புடைவையை உடுத்திக்கொண்டு அவனிடம் வந்து, "இந்தப் புடைவையில் நான் அழகாக இருக்கிறேனா?", என்று கேட்டால், அந்தப் புடைவையில் அவள் அழகாக இல்லாவிட்டலும், அவன், "இந்தப் புடைவையில் நீ மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய்." என்று கூறினால், அவன் கூறியது உண்மைக்குப் புறம்பானதாக இருந்தாலும், அவன் அவ்வாறு கூறியதால் அவன் மனைவி மனமகிழ்ச்சி அடைவாள். அவ்வாறு அவன் கூறியதால் எந்தக் குற்றமும் இல்லாத நன்மை உண்டாவதால், அவன் கூறியது வாய்மையைப் போன்றதுதான் என்கிறார் வள்ளுவர். அவர் அதை வாய்மை என்று கூறாமல், "வாய்மையைப் போன்றது" என்று கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. அந்தக் கணவன் அவ்வாறு கூறுவதால் வரும் நன்மைக்கும், அவ்வாறு கூறாவிட்டால் வரும் பின்விளைவுகளுக்கும் அதிக விளக்கம் தேவையில்லை. திருமணமானவர்கள் எளிதில் புரிந்துகொள்வார்கள்! இதுபோன்ற பொய், ஆங்கிலத்தில் "White lie" என்று அழைக்கப்படுகிறது.

தன்நெஞ்சறிவது பொய்யற்க
"எது உண்மை?, எது பொய்?" என்று நமது மனத்திற்கு நன்கு தெரியும். நம்முடைய மனத்தில் ஒரு உண்மையை அறிந்திருந்தும், அதற்கு மாறாக, அதை மறைத்துப் பொய் சொன்னால் நம் மனமே நம்மை வருத்தும் என்கிறார் வள்ளுவர்.

தன்நெஞ் சறிவது பொய்யற்க பொய்த்தபின்
தன்நெஞ்சே தன்னைச் சுடும். (குறள் – 293)

"நெஞ்சாரப் பொய்தன்னைச் சொல்ல வேண்டாம்" என்று தான் இயற்றிய உலகநீதி என்னும் நூலில், அதன் ஆசிரியர் உலகநாதர் கூறுவது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. பொய்பேசுவதால் ஏற்படும் குற்ற உணர்வால் மன அழுத்தம் ஏற்படுகிறது என்று தற்கால உளவியல் அறிஞர்களும் தங்கள் ஆராய்ச்சியில் கண்டுபிடித்துள்ளனர்.

பொய்யாமையின் சிறப்பு

ஒருவன் தன்னுடைய உள்ளத்தில் எது உண்மை என்று கருதுகிறானோ அதற்கு மாறாக நடக்காமல் இருந்தால், அவன் உயர்ந்தோர் அனைவரின் உள்ளத்திலும் நிலையான இடத்தைப் பெறுவான் (குறள் - 294). காந்தியடிகள் கடவுள்மீது ஆழ்ந்த பற்றுடையவராக வாழ்ந்தார். அவர் உண்மையும் கடவுளும் ஒன்று என்றே கருதியதால், தன் மனத்தில் எது உண்மை என்று கருதினாரோ அதையே பேசி, அதற்கேற்ப வாழ்ந்ததால் அவர் இந்தக் குறளுக்குத் தக்க எடுத்துக்காட்டாவார்.

உள்ளத்தாற் பொய்யா தொழுகின் உலகத்தார்
உள்ளத்து ளெல்லாம் உளன். (குறள் – 294)

தன் மனத்தோடு பொருந்துமாறு வாய்மையான சொற்களையே ஒருவன் பேசுவானாயின், அவன் தவமும் தானமும் செய்பவர்களைவிட மேலானவன் ஆவான் (குறள் – 295). தனக்கு நேர்ந்த துன்பங்களைப் பொறுத்துக்கொண்டு, பிற உயிர்கட்குத் துன்பம் செய்யாமல் வாழ்வதே தவத்திற்கு உரிய அடையாளம் என்பது தவத்திற்கு வள்ளுவர் கூறும் இலக்கணம் (குறள் – 261). தானம் செய்வது தன்னிடமுள்ள பொருளைப் பிறர்க்குக் கொடுப்பது. தவமும் தானமும் சிறந்த பண்புகளாகும். இந்த இரண்டு பண்புகளும் ஒருங்கே கொண்டிருப்பவர்களைவிட, தான் அறிந்ததைப் பிறர்க்குத் துன்பம் உண்டாகாதவாறு வாய்மை பேசுபவன் சிறந்தவன் என்று கூறுகிறார் வள்ளுவர்.

மனத்தொடு வாய்மை மொழியின் தவத்தொடு
தானஞ்செய் வாரின் தலை. (குறள் – 295)

”பொய் பேசாமல் இருப்பதால் வரும் புகழுக்கு இணையாக வேறு புகழ் இல்லை. பொய் பேசாதவர்களுக்கு, அவர்கள் அறியாமலேயே அறச்செயல்களால் வரக்கூடிய நற்பயன்கள் எல்லாம் தானாகவே வரும் (குறள் – 296).” என்று பொய்யாமையினால் வரும் பயனைக் கூறிப் பொய் பேசாமல் இருப்பதற்கு ஊக்கம் அளிக்கிறார் வள்ளுவர்.

பொய்யாமை அன்ன புகழில்லை எய்யாமை
எல்லா அறமுந் தரும். (குறள் – 296)

ஒருவன் பொய் பேசாமல் இருந்தால் அறத்தினால் வரும் பயன் அனைத்தும் அவனுக்குத் தானாகவே வரும் என்று முந்தைய குறளில் கூறிய வள்ளுவர், அடுத்த குறளில், ஒருவன் இடைவிடாமல் பொய்பேசாமல் இருப்பானானால், அவன் வேறு அறச்செயல்கள் எதுவும் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று கூறி, பொய்யாமையை வலியுறுத்துகிறார் (குறள்- 297).

பொய்யாமை பொய்யாமை ஆற்றின் அறம்பிற
செய்யாமை செய்யாமை நன்று. (குறள் – 297)

“பொய்யாமை பொய்யாமை” என்ற அடுக்குத்தொடர் “பொய்யாமையை இடைவிடாது கடைப்பிடித்தல்” என்ற பொருளிலும், “செய்யாமை செய்யாமை” என்ற அடுக்குத்தொடர், “வேறு அறங்களைச் செய்யத் தேவையில்லை” என்பதை வலியுறுத்துவதற்காகவும் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

வாய்மையால் உள்ளம் தூய்மை அடைகிறது
ஒருவன் நீரில் குளிப்பதால் அவன் உடல் தூய்மை அடைகிறது. அதுபோல், வாய்மையால் உள்ளம் தூய்மை அடைகிறது (குறள் – 298) என்கிறார் வள்ளுவர்.

புறந்தூய்மை நீரான் அமையும் அகந்தூய்மை
வாய்மையால் காணப் படும். (குறள் – 298)

மனிதர்கள் பொய்பேசுவதற்குப் பல காரணங்கள் உள்ளன. உதாரணமாக, பிறரிடமிருந்து சில செய்திகளை மறைப்பதற்காகவும், தமக்கு வரக்கூடிய தீமைகளைத் தவிர்ப்பதற்காகவும், தமக்குச் சில நன்மைகள் கிடைக்க வேண்டும் என்பதற்காகவும், பிறர்க்குத் தீமை செய்ய வேண்டும் என்பற்காகவும் மனிதர்கள் பெரும்பாலான பொய்களைக் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் பொய் பேசுவதற்குக் காரணம் அவர்களுடைய உள்ளத்தில் உள்ள தீய எண்ணங்கள். பொய் பேசுவதைத் தவிர்த்து வாய்மை பேசும்பொழுது, தீமை இல்லாதவற்றையே கூறுகிறார்கள். வாய்மையைத் தொடர்ந்து பேசும்பொழுது உள்ளத்தில் உள்ள தீய எண்ணங்கள் குறைகின்றன அல்லது மறைகின்றன. அதாவது, மனமாசுக்களை நீக்குவதற்கு வாய்மை பயன்படுகிறது. நீரில் குளிப்பதால், புற அழுக்கு நீங்குவதுபோல் வாய்மையால் மனம் தூய்மை அடைகிறது. ”மனத்துக்கண் மாசிலனாதல் அறம்” என்பதால், வாய்மை பேசுபவன் தன் மனத்தூய்மை பெற்று, குறட்பாக்கள் 296 மற்றும் 297 ஆகியவற்றில் வள்ளுவர் கூறியுள்ளதைப்போல், அறத்தால் வரும் பயன்கள் அனைத்தையும் அடைவான்.

சான்றோர்க்குப் பொய்யா விளக்கே விளக்கு
சான்றோர் எனப்படுபவர் நற்குணங்கள் அனைத்தும் ஒருங்கே அமையப் பெற்றவர்கள். அவர்கள் தங்கள் உள்ளத்தில் உள்ள அகவிருளை (மனத்தில் உள்ள மாசுக்களை) நீக்குவதற்குப் பொய்யாமை என்னும் விளக்கைப் (பண்பைப்) பயன்படுத்துவார்கள் (குறள் – 299).

எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு. (குறள் – 299)

”சான்றாண்மை” என்ற அதிகாரத்தில், ஒரு சான்றோனுக்கு இருக்க வேண்டிய இன்றியமையாத நற்குணங்களைக் கூறும்பொழுது, சான்றாண்மையை ஒரு மண்டபமாக உருவகித்து, அன்பு, நாணம், ஒப்புரவு, கண்ணோட்டம், வாய்மை ஆகிய ஐந்தும் அந்த மண்டபத்தைத் தாங்கி நிற்கும் தூண்கள் என்கிறார் (குறள் – 983) வள்ளுவர்.

அன்புநாண் ஒப்புரவு கண்ணோட்டம் வாய்மையொடு
ஐந்துசால்பு ஊன்றிய தூண். (குறள் – 983)

வாய்மையைவிட நல்லது வேறொன்றும் இல்லை

”யாம் மெய்யாகக் கண்டவற்றுள், வாய்மையைவிடச் சிறந்தது வேறொன்றும் இல்லை”, என்கிறார் வள்ளுவர் (குறள் – 300).

யாமெய்யாக் கண்டவற்றுள் இல்லை எனைத்தொன்றும்
வாய்மையின் நல்ல பிற. (குறள் – 300)

தன்னை முன்னிலைப்படுத்தித் தன்மைப் பன்மையில் வள்ளுவர் அழுத்தமாகக் கூறுமிடங்கள் மூன்று. ஒன்று, “அறிய வேண்டியவற்றை அறியும் அறிவுள்ள மக்களைப் பெறுவதைத் தவிர, ஒருவன் பெறக்கூடிய பேறு வேறு எதையும் யாம் அறியவில்லை (குறள்– 61)” என்று மக்கட்பேறு என்ற அதிகாரத்தில் குறிப்பிடுகிறார். இரண்டு, வாய்மையின் சிறப்பைப் பற்றிக் கூறும்பொழுது, அதைத் தன்மைப் பன்மையில் குறிப்பிடுகிறார். மூன்று, கயமை என்ற அதிகாரத்தில், “கயவர்கள் வடிவால் மற்ற மக்களை ஒத்திருப்பர். அந்த ஒற்றுமையைப்போல் வேறு எந்த இரண்டு பொருட்களிடையே ஒப்புமையுள்ளதை யாம் கண்டதில்லை (குறள்– 1071).” என்று கூறுகிறார். வள்ளுவர் தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறுவது, அவருடைய அனுபவத்தின் அடிப்படையில் அவர் கூறும் கருத்தில் அவருக்கு இருக்கும் ஆழமான நம்பிக்கையைக் குறிக்கிறது.

முடிவுரை

மக்கள் வாரத்திற்குப் பதினொரு முறை பொய்பேசுவதாகவும், பொய்பேசுவதால் உடல்நலமும் மனநலமும் பாதிக்கப்படும் வாய்ப்புக்கள் உள்ளதாகவும் உளவியல் ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். “உண்மை”, “பொய்”, “வாய்மை” போன்றவற்றைப் பற்றி நெடுங்காலமாகவே அறிஞர்கள் பலரும் ஆராய்ச்சி செய்துவருகின்றனர். வள்ளுவரும், “வாய்மை” மற்றும் “பொய்யாமை” ஆகியவற்றைப் பற்றிப் பல அரிய கருத்துகளைக் கூறியுள்ளார். எவருக்கும் எந்தத் தீமையும் விளைவிக்காத சொற்களைக் கூறுவது வாய்மை என்றும், குற்றமற்ற நன்மை விளைவிக்கும் சொற்கள் பொய்யாக இருந்தாலும், அவை வாய்மையைப் போன்றவைதான் என்றும் வள்ளுவர் கூறுகிறார். தன்னுடைய மனத்தில் உண்மையை அறிந்திருந்தும், அதை

மறைத்து ஒருவன் பொய் சொன்னால் அவனுடைய மனமே அவனை வருத்தும் என்கிறார் வள்ளுவர். பொய் பேசாதவன் உலகத்தார் உள்ளத்திலெல்லாம் நிலையான இடத்தைப் பெறுவான் என்றும், வாய்மை பேசுபவன் தவம் தானம் ஆகிய இரண்டையும் செய்பவனைவிடச் சிறந்தவன் என்றும், பொய்யாமையைவிடச் சிறந்த புகழைத் தருவது வேறொன்றும் இல்லை என்றும், பொய்பேசாதவனுக்கு அவனை அறியாமலேயே அறச்செயல்களால் கிடைக்கக்கூடிய நற்பயன்கள் எல்லாம் கிடைக்கும் என்றும், பொய்பேசாதவன் வேறு எந்த அறச்செயல்களையும் செய்யத் தேவையில்லை என்றும் பொய்யாமையின் சிறப்பைக் கூறுகிறார் வள்ளுவர். வாய்மையால் உள்ளம் தூய்மை அடைகிறது என்பதும், சான்றோர்கள் பொய்யாமையைத் தவறாமல் பின்பற்றுவார்கள் என்பதும் வள்ளுவரின் கருத்து. முடிவாக, வாய்மையைவிட நல்லது எதையும் தான் கண்டதில்லை என்று தன்னை முன்னிலைப்படுத்திக் கூறி வாய்மையின் சிறப்பைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் வள்ளுவர்.

துணைநூல்களும் இணையதளங்களும்

https://health.usnews.com/health-news/articles/2012/08/20/how-lying-affects-your-health

http://iosrjournals.org/iosr-jhss/papers/Vol18-issue4/H01846769.pdf

தவத்திரு குன்றக்குடி அடிகளார் நூல்வரிசை (திருக்குறள் :தொகுதி -3), பக்கம் 94-95

https://www.projectmadurai.org/pm_etexts/utf8/pmuni0022.html

வாழ்வின் செம்மைக்குவழிகாட்டும் பெரியோர்

- அன்பு செயா, சிட்னி

நம் ‘குறள்நெறி ‘ இதழின் சிறப்பாசிரியர்களுள் ஒருவராகத் தொண்டாற்றி வருகிறார்.ஆத்திரேலியாவில் நடைபெறும் திருக்குறள் பணிகள் குறித்து “குறள்முழக்கம் “இதழிலும் அவ்வப்போது எழுதிவருகிறார்.மருந்தியல் துறையில் முனைவர்;மிகப் பெரும் பன்னாட்டு மருந்துக்குழுமத்தில் மேலாண் இயக்குநராகப் பணியாற்றிப் பணிநிறைவு பெற்றுள்ளார்.உடற்பிணி போக்கும் மருந்தியல் வல்லுநர்;பிறவிப்பிணி நீக்கும் பிரானடி போற்றும் பெற்றியராய்த் திருமுறை இலக்கிய ஆய்வுநூல்கள் படைத்துவருகிறார்.சிட்னி தமிழ்வளர்ச்சி மன்றத்தலைவர்.

தொன்றுதொட்டு நாம் செவிமடுத்து வருகின்ற ஓர் அறிவுரை, “பெரியவர்கள் சொல்வதைக் கேள்’ என்பது. இங்கு பெரியவர்கள் என்பது வயதிலும் அனுபவத்திலும் முதிர்ந்தவர்களாக உள்ளவர்களையே குறிக்கிறது என்று கொள்ளலாம். பெரியோர் என்பவர் யார் என்றும் அவர்களின் குணங்கள் பற்றியும் தமிழிலக்கியங்கள் பல விளக்கியுள்ளன.

வள்ளுவப் பெருந்தகை ‘செயற்கரிய செய்வார் பெரியர்’’(குறள் 26) என்று கூறியுள்ளார். இங்கு நோக்கத்தக்கது.

“எஞ்ஞான்றும் பெறுமின் பெரியார்வாய்ச் சொல்” என்றுஎக்காலத்திலும் பெரியோர் வாயிலிருந்து வருகின்ற நன்மொழிகளைக் கேட்டு அதன்படி செயல்படுங்கள் என்று நாலடியார் (172) எடுத்துரைக்கிறது.

பெரியோரின் வாய்ச்சொல் முதலில் துன்பத்தை தருவதாக இருந்தாலும் இறுதியில் இன்பமாகவே முடியும் என்பதை,

“செயல்வேண்டா நல்லன செய்விக்கும், தீய
செயல்வேண்டி நிற்பின் விலக்கும், இகல்வேந்தன்
தன்னை நலிந்து தனக்குறுதி கூறலால்
முன்இன்னா மூத்தார் வாய்ச்சொல்” (பழமொழி நானூறு (63)

என்றபாடல் பகர்கின்றது.

பெரியோரின் துணையைப் பற்றியும் அவர்களை மதிக்க வேண்டியதின் அவசியம் பற்றியும் அறிவுறுத்த வள்ளுவப் பெருந்தகை, பெரியாரைத் துணைக்கோடல், பெரியாரைப் பிழையாமை என்று இரண்டு அதிகாரங்களைப் படைத்துள்ளார்.

‘அறத்தினூஉங்கு ஆக்கமும் இல்லை’ (குறள் 32) என்று அறத்தினை வலியுறுத்திய வள்ளுவர், அந்த அறன் பற்றிய ஆழ்ந்த அறிவு உடையவர்களாகவும், அதைத் தம் வாழ்க்கையில் எப்பொழுதும் கடைப்பிடிப்பவர்களாகவும் பெரியோர்கள் இருப்பார்கள் என்பதை, ‘அறனறிந்து மூத்த அறிவுடையார்’ (குறள் 441) என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மூத்த

அறிவுடையோர் என்று அவர்களிடம் பட்டறிவு அதிகமாக இருக்கும் என்பதையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

அப்படிப்பட்ட பெரியோர்கள் நமக்கு வந்த துன்பத்தை நீக்கி, மீண்டும் அதே போன்ற துன்பம் வராமல் காக்கும் திறன் உள்ளவர்களாகவும் இருப்பார்கள். அப்படிப்பட்ட பெரியோரை நாம் துணையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பதை,

உற்றநோய்நீக்கி உறைஅமை முற்காக்கும்
பெற்றியார்ப் பேணிக்கொளல். (குறள் 442),

என்ற குறளில் வலியுறுத்திஅத்தகைய பெரியவர்களின் நட்பை நாம் எப்படியாவதுதேடிப் பெறவேண்டும் என்று கூறிய வள்ளுவப் பெருந்தகை,

தம்மிற் பெரியார் தமரா ஒழுகுதல்
வன்மையு ளெல்லாந் தலை (குறள் 444)

என்று அப்பெரியார்களைப் போற்றி வாழ்வது நாம் வாழ்க்கையில் பெறவேண்டிய பெருமைகளிளெல்லாம் மிகச் சிறந்ததாகும் என்றும் கூறுகின்றார்.

அப்படிப்பட்டவர்களின் நட்பின் சிறப்பை மேலும் விவரிக்க,

அரியவற்று ளெல்லாம் அரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல், (குறள் 443)

என்று, அவர்களின் நட்பைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதென்பது, நாம் பெறக்கூடிய பேறுகளிளெல்லாம் சிறந்த பேறுமாகும் என்றுவலியுறுத்துகின்றார்.வள்ளுவப்பெருந்தகை ஏன் அப்படிக் கூறுகிறார் என்று சிந்தித்துப் பார்த்தோமேயானால்,“பெரியோர்கள் வயதிலும் அறிவிலும் மூத்தவர்களாக இருப்பதால் நம்மை நல்வழியில் நடத்திச் செல்லும் திறம் படைத்தவர்களாக இருப்பார்கள். அதனால் நம்முடைய தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டத் தயங்க மாட்டார்கள்.நமது வாழ்க்கை சீரான பாதையில் சென்றிட அறிவுரை கூறக்கூடியவர்களாக இருப்பார்கள்,” என்ற உண்மை நமக்குப் புலப்படும்.

வள்ளுவர் கூறுவதுபோலக் கண்டிக்க வேண்டிய தருணங்களில் நம்மைக் கண்டிப்பதற்குப் பெரியோரின் துணை இல்லாமல் போகுமானால் நமக்கு அழிவு வந்து சேரும் என்பதை,

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பா ரிலானுங் கெடும். (குறள் 448)

என்ற குறளில் எடுத்தரைத்துள்ளார்.அப்படியொரு துணை இல்லாதவன் மன்னனாக இருந்தாலும், அவனுக்குப் பகைவரின் தொல்லை எதுவுமே இல்லை என்ற நிலை இருந்தாலும் கூட அவன் அழிவைத் தேடிக்கொள்வான் என்று கூறியுள்ளார்.

ஆனால்,

இடிக்குந் துணையாரை ஆள்வாரை யாரே
கெடுக்குந் தகைமை யவர். (குறள் 447)

என்று தீமைகளைக் கண்டித்து நமக்கு அறிவுரை கூறக்கூடிய பெரியோர் நம் அருகில் இருக்கும்போது நம்மை யாராலும் அழிக்கமுடியாது என்கிறார். அதனால் பெரியவர்களின் வழிகாட்டுதலுடன் வாழ்கின்ற ஒருவனுக்கு பகைவர்களால் எந்தத் தீங்கும் ஏற்படாது என்பதை,

தக்கா ரினத்தனாய் தானொழுக வல்லானைச்
செற்றார்செயக்கிடந்த தில். (குறள் 446)
என்ற குறளின் மூலம் நமக்குத் தெளிவு படுத்துகின்றார் வள்ளுவப் பெருந்தகை.
நமக்கு மட்டுமல்ல,
சூழ்வார்கண் ணாக ஒழுகலான் மன்னவன்
சூழ்வாரைச் சூழ்ந்து கொளல் (குறள் 445)
என்று நல்வழிகளை ஆராய்ந்து சூழ்நிலைக்கு ஏற்ப அறிவுரைகள் வழங்குகின்ற பெரியோரை தன்னுடனே வைத்துக்கொள்ளுதல் வேண்டும் என்று மன்னனுக்கும் அறிவுரை கூறுகிறார். ஏனெனில், ஆட்சி செய்பவன் தன் வேலைப் பளுவினால் மக்களுக்கு வேண்டியஅனைத்தையும் ஆழ்ந்து சிந்தித்துச் செயலாற்ற இயலாது. அப்படிப்பட்ட பெரியோரை தன்னுடன் வைத்துக் கொள்வதால் அவர்களின் உதவியுடன் தன் கடமையைச் செவ்வனே மன்னனால் செய்யமுடியும் என்று விளக்கியுள்ளார் வள்ளுவர்.
அடுத்து,
முதலிலார்க் கூதிய மில்லை மதலையாஞ்
சார்பிலார்க் கில்லை நிலை (குறள் 449)
என்ற குறளில் முதல் போட்டுத் தொழில் தொடங்குபவன் தன் உழைப்பிற்கேற்ற ஊதியத்தைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளுதல் வேண்டும். அப்படி முதல் போடாதவனுக்கு ஊதியம் என்பது எப்படிக் கிட்டாதோ, அதுபோல பெரியோரின் அறிவுரையைப் பெற்றுக்கொள்கின்ற வாய்ப்பு இல்லாதவர்களுக்கு புகழும் பெருமையும் கிட்டாது. அப்படிப்பட்டவன் ஒரு மன்னனாக இருந்தால் அவனுடை ஆட்சி நிலையானதாக இருக்காது என்று கூறியுள்ளார். இந்தக் கருத்தானது, இக்காலத்திற்கும் ஏற்றதாக உள்ளதை தற்கால அரசியலில் கூட நாம் காணக்கூடியதாக உள்ளது. சரியான ஆலோசகர்கள் இல்லாத அரசும், நடுநிலையான ஆய்வுரைஞர்களின்(ஆலோசகர்களின்) அறிவுரையைக் கேட்டு அதன்படி நடக்காத அரசும் அதிக காலம் நிலைத்திருப்பதில்லை என்பது கண்கூடாகத் தெரிகின்றது.
வள்ளவப்பெருந்தகை அத்தோடு நின்றுவிடாமல்,
பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமைத்தே
நல்லார் தொடர்கை விடல் (குறள் 450),
எனும் குறளில் நமக்குக் கிடைத்துள்ள பெரியோரின் துணையை நழுவ விடக்கூடாது என்றும், அப்படி நழுவ விடுகின்ற செயலானது நமக்குப் பல பகைவர்களிடமிருந்து ஒரே நேரத்தில் வருகின்ற துன்பதைவிடப் பன்மடங்கு துன்பத்தை விளைவிக்கும் என்று அழுத்தம் திருத்தமாகக் கூறுகின்றார்.
அப்படிப்பட்ட பெரியோரை மதிக்கவேண்டியதின் இன்றியமையாமையையும், அவர்களிடம் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்பதைப் போன்ற அறிவுரைகளையும் நமக்கு கூறிச் சென்றுள்ளார் வள்ளுவர் பெருமான்.
அறிவும் திறமையும் கொண்டு எடுத்தசெயலை வெற்றிகரமாக முடிக்கக் கூடிய பெரியோரின் திறமையைப் புறந்தள்ளாமல் போற்றுதல் பெருமைகளில் எல்லாம் சிறந்தது என்பதை

ஆற்றுவா ராற்ற லிகழாமை போற்றுவார்
போற்றலு ளெல்லாந் தலை (குறள் 891),
என்ற குறளின் மூலம் கூறியுள்ளது குறிப்பிடத்தக்கது. மேலும்,
பெரியாரைப் பேணா தொழுகிற் பெரியாராற்
பேரா விடும்பை தரும் (குறள் 892)
அப்படிப்பட்ட பெரியோரின் அறிவுரைகளை மதிக்காதிருப்பது நீங்காத துன்பத்தை விளைவிக்கும் என்று கூறிய வள்ளுவர்,
எரியாற் சுடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார் (குறள் 896),
என தீயினால் எரிக்கப்பட்டாலும் ஒரு வேளை தப்பிவிடலாம், ஆனால் பெரியோருக்குப் பிழை செய்தவர்கள் அமைதியாக வாழ இயலாது, என்றும்,
குன்றன்னார் குன்ற மதிப்பிற் குடியொடு
நின்றன்னார் மாய்வர் நிலத்து (குறள் 898)
என சிகரம் போன்ற உயர்வையும் புகழையும் அடைந்த பெரியோரின் சீற்றத்திற்கு ஆளாகுபவர்களின் வாழ்க்கை நிலைகுலைந்து போகும்படி அழிவார்கள் என்றும்,
இது மக்கள் அனைவருக்கும் பொருந்தும் என்பதை,
வகைமாண்ட வாழ்க்கையும் வான்பொருளு மென்னாந்
தகைமாண்ட தக்கார் செயின் (குறள் 897)
என்ற குறள் மூலம் பெரியோரைப் போற்றுதலின் இன்றியமையாமையைத் தெளிவுபடுத்தியுள்ளார்.
நிறைவாக,

- மூத்த அறிவுடையோரைத் துணையாகக் கொள்ளவேண்டும்
- அவர்களின் துணை கிட்டும்போது அதை நழுவ விடுதல் கூடாது
- பெரியோரின் நட்பு பெறற்கரிய பேறாகும்
- அவர்கள் தீமைகளைக் கண்டித்து அறிவுரை கூறுவார்கள்
- பெரியோர் வாய்ச்சொல் கேட்டு அதன்படி செயல்பட வேண்டும்
- பெரியோரைப் போற்றி வாழ்தல் வேண்டும்

என்று பெரியோர்பற்றிப் பல அறிவுரைகளை வள்ளுவப் பெருந்தகை நமக்குத் தந்தருளியுள்ளார். அவற்றையெல்லாம் பின்பற்றி நாம் வாழ்ந்தால் அவை நமது வாழ்க்கை சிறப்படையப் பேருதவியாக இருக்கும்.
